

prima instanță - S. Pilipenco
instanța de apel - A. Curdov, E. Dimina, A. Bostan,

ÎNCHEIERE

21 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,

Judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată de societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” împotriva societății cu răspundere limitată „Geamgi ” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 05 mai 2015, prin s-a respins apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” și s-a menținut hotărârea judecătoreiei Ceadâr-Lunga din 12 august 2014,

c o n s t a t ă :

La 21 februarie 2014 societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Geamgi” în care a solicitat încasarea datoriei contractuală derivată din relațiile de vânzare-cumpărare dintre părți în mărime de 115361 lei, penalitate în mărime de 20880 lei și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 4088 lei.

În motivarea pretențiilor înaintate s-a reiterat că, potrivit contractului de vânzare-cumpărare din 01 aprilie 2010 și a facturilor fiscale nr.AW0143267 din 31 august 2010, nr. AW0143267 din 25 octombrie 2010 societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” a livrat societății cu răspundere limitată „Geamgi” produse petroliere în valoare de 194711 lei,

Potrivit prevederilor contractuale achitarea urma a fi efectuată în termen de 5 zile de la data livrării mărfii.

Ulterior cumpărătorul a achitat suma de 79350 lei, iar suma de 115361 a rămas nerambursată pînă la momentul actual.

După expirarea termenului de achitare societatea cu răspundere limitată

„Geamgi” s-a eschivat de la executarea obligațiunilor contractuale.

Totodată menționează că reieșind din punctul 7.2 al contractului dintre părți, în cazul încălcării termenului de achitare a produselor petroliere, cumpărătorul s-a obligat să achite o penalitate în mărime de 0,1% din suma datoriei, pentru fiecare zi de întârziere, și potrivit acestei prevederi pentru 180 zile de întârziere societatea cu răspundere limitată „Geamgi” este obligată la plata penalității în mărime de 20880 lei.

Prin hotărârea judecătoreii Ceadâr-Lunga din 12 august 2014, cererea de chemare în judecată înaintată societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenul de prescripție extensivă.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 05 mai 2015 s-a respins cererea de apel declarată de societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” și s-a menținut hotărârea judecătoreii Ceadâr-Lunga din 12 august 2014.

La 08 iulie 2015, societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cerând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Comrat din 05 mai 2015 și a hotărârii judecătoreii Ceadâr-Lunga din 12 august 2014, și emiterea unei noi decizii de admitere integrală a pretențiilor înaintate.

Susține că instanța de apel nu a examinat obiectiv speța, a încălcat normele de drept materiale aplicabile cazului. Dispozițiile de plata anexate la materialele dosarului denotă faptul că au fost efectuate achitări în baza raporturilor contractuale dintre părți și termenul de prescripție extensivă a fost întrerupt.

Consideră că soluția instanțelor investite cu judecarea fondului este neîntemeiată și nefondată deoarece termenul de adresare în instanța de judecată nu a expirat, iar societate cu răspundere limitată „Geamgi” are obligațiunea de plată.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Cod de Procedură Civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit avizului de recepție (f.d.133) recurentul societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” a recepționat decizia instanței de apel, la 15 mai 2015, astfel recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 08 iulie 2015, este depus în termen, potrivit prevederilor art.434 Cod de Procedură Civilă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin.(1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se

combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P” în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Panaiut-P”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

Judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari